

En fasansfull natt.

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/33

En fasansfull natt.

(Eftertryck förbjudes.)

Uti natten tvenne basar
Manda vid sitt fönster hör,
Gräsligt hon vid ljudet fasar,
Tror att hon af skrämnel dör.
Rusar upp ifrån sitt läger
Uti nattdrägt lätt betäckt,
Smyger fram till dörr'n och säger
Sen hon ljuset väl har släckt:
Häradshöfding, snälle rare,
Öppna, låt mig komma in!
Här är tjuftar, oss bevara,
De ha mord och rån i sinn'!

Så kunde vi sjunga dagen efter den fasansfulla natten på Norsesand, men då den pågick som bäst sjöngo vi så lagom.

Nej, frosskakningar, suckar och qväljande ångest hemsökte oss i rikaste mått.

Det lilla trefliga sommarstället låg så naturskönt vid stranden af insjön, inbäddadt i finaste, fagraste midsommargrönska. Familjen Bergö hade der slagit ned sina bopålar för sommaren, och bestod af fru B. med två söner och en dotter. Som gäst vistades jag der några dagar, och trufdes utomordentligt väl i den älskvärda familjekretsen.

Jungfru Amanda, trotjenarinnan, var den första som stördes i sin ljuftva slummer af tvenne hotande basröster, som doft mullrade utanför hennes köksfönster. Skälvande af förfäran rusade hon fram till dörren och anropade äldste sonen häradshöfding Richard om förbarmande.

Sjelf på det djupaste uppskakad steg han upp, upplät sin dörr och lät Amanda i susande lopp ila igenom sitt rum och in i fru Bergös, der dottern och den unga gästen sofvo.

Goa frun, vakna, vakna, här är tjuftar och mördare! Upp! upp! — ropade Amanda ångestfullt — och vi flögo upp, vilda af skräck och förfäran, kastade på oss några nödvändiga plagg och ilade ut i det lilla förmaket, der Richard redan, iklädd nattrock och tofflor, var oss till mötes. Hans första försigtighetsmått var att låsa alla dörrar, hans nästa att på moderns inrådan anbefalla allmän beväpning. I slutet trupp tågade Amanda, med Helfrid och mig som reserv, ut i det skumma köket, och framletade åtskilliga fruktansvärda vapen såsom ost- och köttknifvar, biffklubbor, mortelstötter, eldtänger och eldgafflar. Så beväpnade återvände vi till förmaket, der tant B. och Richard med tillfredsställelse grepo sina vapen.

— Men Johan har vi ju inte väckt! Väck genast Johan! ropade plötsligt tant B. med moderlig förtviflan ihågkommande sin yngste son studenten.

Nu skyndade Richard och Amanda, också i slutet tropp, in i ena sidorummets och ruskade lif i vår unge studiosus, men han, som var betydligt filosofiskt anlagd, log ett sarkastiskt leende och mumlade halfsofvande: "Låt dem komma, tjuftarne, hvarom ni drömt — men låt mig sofva!"

Punktum. Johan fick sofva i fred. Ingen vågade vidare störa honom.

Men vi fem arma, förskrämda, ofilosofiska varelser, vi sutto hela natten ihopkrupna på hvar sin stol med de fruktansvärda mordvapnen utsträckta i högsta hugg framför oss och spände hvarje nerv för att lyssna till de banditers vilda hord.

— Nu, nu, tyst! tyst! Hör, hör! Nu äro de här! Hör huru de smyga och tassa derute i förstugan! Hör hur de krypa uppför trappan till andra våningen! Hör hur de trampa och schasa öfver golfven deruppe! Hör! Nu komma de ned igen! Nu släppa de sig ned för ledstången, nu tassa de öfver golfvet. Hör! Nu krypa de fram till dörren! O! —

Som en blixst var den korpulente, gladlynte, modige hjelten Richard framme vid dörren, drog pilsnabbt upp sin näsduk ur fickan och under utropet: Nu ska' de åtminstone inte få se! — hängde han näsduken för nyckelhålet.

— Bravo, Richard! Bravo! hviskade tre, fyra par skälvande qvinnoläppar mer eller mindre högt, och med ett leende, värdigt en triumfator, intog vår afhållna vän Richard åter sin plats i gungstolen.

Den förfärliga frosskakningen hade emellertid hos mig framkallat en ytterst besvärlig snufva och i anledning deraf måste jag minst hvarannan minut begagna min näsduk, hvilket åstadkom ett litet afbrott i den dödystynad tant B. f. n. älskade ha omkring sig.

Den kära rara tanten, som eljest aldrig nådes säga ett enda klandrande ord till någon af sin omgivning, utropade nu med förtrytelse till mig: "det var en fastig näsa!"

Aldrig glömmet jag det ögonblicket! Blodröd af blygsel och samvetsqual öfver min fridstörare till nasus, hoppade jag till högt på stolen der jag satt.

Men nu brast Richard och Helfrid och Amanda ut i ett sådant krampaktigt skratt, att hade tjuftarna hört oss hade de ovilkorligen betänkt sig mer än en gång innan de angrepo ett dylikt modigt folk.

— Öppna fönstret på glänt! kommenderade nu tant B., och sakta och ljudlöst lyfte Amanda på ena fönsterhaken och lät rutan glida upp en knapp decimeter.

— Hör du något? sporde tant B. darrande.

— Nej, frun, inte ett ljud, hviskade Amanda tillbaka.

Plötsligt hörde vi dock alla, huru förstudörren slog hårdt till derute med en duktig skräll, och vi rusade likbleka upp och fattade i hvarandras händer, de lediga händerna nämligen, som ej upptogos af mordvapnen.

— Min Gud, nu komma de! stönade tant B. och vi andra stönade pligt-skyldigast efter, skakande i hvarje led.

— Nog skall jag sälja mitt lif dyrt, sade Richard öfvermodigt, och svingade sin förskärareknif vildt omkring, med fara att spetsa oss.

— Ja, jag också — ropade jag och dängde med tappert mod min mortelstöt, och tant B. stötte beslutsamt sin eldgaffel i golfvet och bad dem bara vara tysta, så inte mördarne skulle höra hvad vi sa'.

Efter ett par ögonblick blef det lugnt derute i förstun, och Helfrid hviskade knappt hörbart till mig, och bad att jag skulle gå med henne in i Richards rum och hemta hennes brefskrin, der hon hade alla sina dagböcker och bref förvarade, ty dessa ville hon dock försvara med sin sista blodsdroppe.

Vi smögo oss ljudlöst på tå genom förmaket, men när vi hunnit till dörren hördes tant B:s tordönsstämma ropa: *Halt!* Ingen får lemna rummet! Var så goda, mina unga damer, slå er ner!

Med eldgaffeln gjorde tant B. en liten elegant inbjudande gest åt soffan. Och vi måste tiga och lyda.

Men Richard lofvade högt och heligt att, om han oskadd kom ifrån detta förfärliga olyckstillbud, så skulle han resa in till Göteborg den dag, som i dag är, och köpa sig ett par skarpladdade pistoler, hvilka aldrig, nej, aldrig skulle lemna honom.

Emellertid var den korta sommar-natten tillända.

Dagen grydde i öster och solen stack upp sitt rodnande anlete bakom skogstopparne. Med det återvändande ljuset återkom vårt hjeltmod, och utan att be' någon om lof sprang jag ut i köket med Amanda hack i häl och hade henne att sätta på den goda och välgörande kaffetären.

Sedan sprang vi i ungdomligt öfvermod in igen genom förmaket bort till dörren, kastade undan Richards näsduk, som lik en snöhvit parlamentärflagg svajade på dörrlåset, vred om nyckeln och slog upp dörren på vid gaffel.

Men den syn, som då mötte mig och oss alla, höll på att tillintetgöra mig med ens.

Samtidigt med att jag öppnade dörren från förmaket slogs stora dörren till förstugan upp och in gled en liten högst underlig figur.

Han hade blott en skjorta och ett par benkläder på sig. Han var likblek i det lilla smala barnsliga ansigtet, och ett par stora mörka, vemodiga och förskrämda ögon sågo in i mina. Han var kortväxt och puckelryggig och ett stort mörkt yfvigt hår stod i alla väderstreck rundt om hans mellan skuldrorna nedsjunkna hufvud.

Jag stod som fastväxt på tröskeln. Plötsligt kom modet tillbaka till mig och jag frågade den lille dvärgen:

— Är det ni som gått här fram och åter i trapporna hela natten?

— Ja, svarade den fruktansvärde med svag, pipande stämma, både jag och min arbetskamrat, som fått logis häruppe öfver natten, åto visst lite förmycket blodpudding i går aftse — och — därför så — men kanske vi ha stört herrskapet, och i så fall få vi be så mycket om ursäkt!

Så sade den lille mannen, vår inbillade mördare och röfvere, och schasade med långsamma, trötta, släpande steg sig upp till vindsvåningen.

Nu vände jag mig om på klacken och fixerade de fyra vännerna och olyckskamraterna.

Våra ögon möttes!

— Var det han? Såg han så ut?

— Å!
Och så snart vi hört dörren gå i lås deruppe efter den nattlige fridstöraren brast det löst!

Du milde! Så vi skrattade! Vi tjöto! Vi skakade, vi gräto och skrattade. I alla möjliga nyansér och ljudvägor kom det härliga förlösande skrattet.

Aldrig glömmet jag hur vi skrattade åt vår underbara räddning, åt vår storslagna heroism!

Tant B. kommenderade oss derpå i säng hela flocken, och med ungdomens härliga sömnlust sofvo vi snart djupt, drömlöst, afmunsvärdt tills solen stod högt på himmeln.

*

Med eftermiddagståget foro vi ungdomar sen gladeligt in till brunnsbälen i A., der vi snart blefvo dagens *hjeltar* vid de intressanta skildringarne vi gjorde från den fasansfulla natten på Norsesand.

Nanna Wallenstein.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

